

УДК 351.743(477)

DOI <https://doi.org/10.32782/pdu.2024.1.25>

А. В. Ключник

доктор економічних наук, професор, завідувач кафедри публічного управління та адміністрування і міжнародної економіки
Миколаївського національного аграрного університету

А. А. Гусенко

старший викладач кафедри публічного управління та адміністрування і міжнародної економіки
Миколаївського національного аграрного університету

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ В ОРГАНАХ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ

В Україні корупція є об'єктивним явищем, яке негативно впливає на економічну, політичну, соціальну та правову сфери. Подолання корупції передбачає врегулювання нормативно-правових актів, їх оновлення або внесення змін. Однак в такому процесі важливо враховувати інтереси суспільства, його співпрацю з органами державної влади, оскільки від думки громадськості залежить ефективність запобігання проявів корупції. Метою статті передбачено дослідити правове регулювання запобігання корупції в органах державної влади в Україні. Для запобігання корупції в Україні створено спеціальні державні органи, до повноважень яких віднесено виявлення корупції та визначено дієві механізми її запобігання. Охарактеризовано низку нормативно-правових актів, які встановлюють відповідальність за вчинення корупційних правопорушень. Визначено, що в Україні, як і в більшості країн світу, активно ведеться процес запобігання корупції в органах державної влади. Констатовано, що подолання корупції є важливим завданням для будь-якого суспільства, оскільки воно значно підриває довіру громадян до владних структур, спричиняючи загрозу державному суверенітету, територіальній цілісності держави. Здійснено аналіз правового регулювання запобігання корупції в органах державної влади. Наголошено, що підсилення антикорупційного законодавства та оновлення антикорупційного механізму допоможе налагодити співпрацю всіх державних інституцій, які беруть активну участь у боротьбі з корупцією. Розкрито роль інституційних механізмів контролю за додержанням антикорупційних норм. Відзначено, що важливим елементом запобігання та мінімізації ризиків корупції в органах державної влади є також активна участь громадськості у такому процесі та створення належних умов для масштабного залучення суспільства до контролю за діяльністю державних службовців. Зроблено висновок, що правове регулювання запобігання корупції в органах державної влади є невід'ємною складовою розвитку демократичної правової держави. Боротьба із корупційним явищем в органах державної влади повинна базуватися на системному підході, злагодженій роботі та правових інструментах.

Ключові слова: корупція, органи державної влади, корупційні правопорушення, відповідальність.

Постановка проблеми у загальному вигляді. Корупція в Україні є серйозною проблемою із тяжкими наслідками, що в кінцевому результаті призводить до зниження довіри в державних інституціях та владних структурах. Важливо зазначити, що запобігання корупції передба-

чає комплексний підхід, який охоплює не лише здійснення законодавчих змін, але й активну участь громадянського суспільства, розвиток прозорості та відкритості діяльності владних структур, ефективний контроль за виконанням антикорупційних заходів.

Наразі головними аспектами корупційної проблеми залишається недостатня прозорість та відкритість діяльності органів державної влади, відсутність ефективного механізму, який би здійснював контроль за дотриманням антикорупційного законодавства та низка інших важливих процесів, які нині недостатньо врегульовані. Для вирішення цих та багатьох інших суміжних проблем варто налагодити тісну співпрацю між відповідними владними органами, які беруть участь у боротьбі з корупційними ризиками. Водночас розробка та ефективна реалізація стратегії та заходів з мінімізації ризиків корупції в органах державної влади дозволять підвищити рівень прозорості та законності їх діяльності.

З огляду на зазначене, актуальність цього дослідження зумовлена процесами, які нині відбуваються в державі. Так, вступ України до Європейського Союзу (ЄС) є однією з умов подолання корупції, насамперед в органах державної влади, що, зі свого боку, передбачає впровадження європейських стандартів в державно-управлінський аспект. Варто наголосити й на тому, що процес гармонізації українського законодавства із законами ЄС передбачає вдосконалення антикорупційних механізмів, зміцнення контролю за різними видами фінансових потоків, підвищення прозорості у владних структурах, а також посилення відповідальності за вчинення корупційних правопорушень.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Питанню корупції в органах державної влади присвячено чимало наукових досліджень. Основні механізми запобігання корупції досліджував вітчизняний правник Б. Головкін, який зауважив, що для підвищення реалізації антикорупційних стандартів та положень антикорупційного законодавства в органах державної влади потрібно запровадити потужний антикорупційний механізм, якого наразі в Україні не існує. Він також констатував, що успішна антикорупційна стратегія полягає у формуванні і реалізації належного рівні державної політики [1]. С. Шило, наголошуючи на особливостях застосування законодавства щодо запобігання корупції в умовах воєнного стану,

зауважив, що побудова інституційної системи із залученням міжнародних стандартів подолання корупції має враховувати насамперед особливості української юридичної системи [2]. Темі протидії корупції в Україні присвячено дослідження В. Трепака, який визначає корупцію як юридичну категорію та соціальне явище, що є головною внутрішньою загрозою національній безпеці держави [3]. Загалом, дослідженням питання корупції займалося чимало українських науковців, зокрема М. Мельник [4], А. Мовчан [5], В. Чорний [6] та інші.

Дослідження питання корупції в органах державної влади має вагомим практичне значення, саме тому воно потребує додаткового вивчення, адже питання подолання корупції в органах державної влади наразі є одним із головних, яке має бути вирішене для побудови міцної та стабільної правової держави.

Мета статті. Метою статті передбачено дослідити правове регулювання запобігання корупції в органах державної влади в Україні.

Виклад основного матеріалу. Досліджуючи питання корупції в українському правовому сегменті, варто відзначити, що корупція є багатоаспектним соціальним елементом, що відображає політичні, економічні, ідеологічні, управлінські та інші соціальні явища та процеси, які відбуваються в суспільстві та в державі. Це явище є результатом недосконалого функціонування державних та суспільних інститутів і недосконалого законодавства, оскільки значна кількість нормативних актів суперечать один одному. Поняття «корупція» вітчизняний правник М. Мельник розглядає як різновид соціальної корозії, що руйнує орган державної влади та суспільство в цілому. В її основі містяться вікові традиції взаємодії «послуга за послугу» [4, с. 34].

В Україні термін «корупція» міститься в низці нормативно-правових актів. Так, Закон України «Про запобігання корупції» від 14.10.2014 № 1700-VII [7] визначає корупцію як використання особою наданих їй службових повноважень чи пов'язаних з ними можливостей з метою отримання неправомірної вигоди чи прийняття

обіцянки або пропозиції такої вигоди стосовно себе або інших осіб. До основних нормативно-правових документів у сфері запобігання корупції віднесено Конституцію України, міжнародні договори та угоди, ратифіковані Верховною Радою України, а також прийняті на основі Конституції України нормативно-правові акти, що мають нижчу юридичну силу. Згідно з Законом №1700-VII [7] до основних принципів запобігання корупції варто віднести принцип верховенства права, законності, пріоритетності обрання запобіжних заходів, відкритості та прозорості діяльності державних органів влади та місцевого самоврядування, забезпечення відновлення порушеного права, протидії корупції тощо.

Корупційні правопорушення в органах державної влади мають різний характер походження. Поміж з тим, корупція загрожує верховенству права та є рушійним чинником соціальної справедливості, уповільнює економічний розвиток та послаблює конкурентоспроможність на міжнародно-правовій арені. Слушно зауважити, що у демократичній системі поширення недоброчесності може стати фатальним, оскільки знищує довіру до інститутів влади. Саме тому боротьба з цим явищем належить до пріоритетних напрямків діяльності державних органів.

Дієва антикорупційна політика має провадитися на законодавчому, виконавчому та судовому рівнях і лише за умови існування реальних інструментів запобігання корупції. Такі дії повинні здійснюватися комплексно і тому законодавець ініціював прийняття Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо відповідальності за корупційні правопорушення» від 07.04.2011 № 3207-VI [8], яким визначено склад злочинів у сфері здійснення владних та службових повноважень, пов'язаних із наданням публічних функцій, а також адміністративних корупційних правопорушень.

У сучасному суспільстві боротьба з корупцією є першочерговим питанням, яке потребує негайного розв'язання. Негативізм цього явища залежить від неправомірної вигоди. З огляду на зазначене,

А. Мовчан зауважує, що реформування системи забезпечення запобігання корупції є одним із головних напрямків на шляху до її подолання. Зменшення передумов до виникнення корупції та підвищення соціальної цінності державної служби є підґрунтям антикорупційної політики, що наразі триває в державі [5].

Забезпечення належного рівня знань антикорупційного законодавства самими ж представниками органів державної влади сприятиме успішному виконанню завдань щодо зменшення проявів корупції в державно-владному секторі. Разом із тим, рівень правової обізнаності громадян сприятиме сумлінному ставленню до проявів корупції, і тим самим, підсилуватиме бажання боротися з цим явищем.

Наразі, відступаючи від практики колишньої радянської влади, Україна цілеспрямовано рухається вперед, до інтеграції з ЄС. Однією з умов для вступу України до ЄС, як було зазначено вище, є подолання корупції чи її мінімізація. Низка на сьогодні чинних нормативно-правових актів не повною мірою здатна мінімізувати корупцію в державних органах. Тому євроінтеграційні процеси на сучасному етапі вимагають узгодження українських стандартів із європейськими.

В. Чорний зазначає, що державний апарат не існує окремо від інших структурних одиниць. Корупція є негативним явищем, яке створює передумови для ототожнення її проблематики з дефективністю владних структур в Україні. Окрім цього, корупція пов'язана із корисливими мотивами політичних еліт. Головною причиною корупції є використання державних ресурсів не за призначенням [6].

Корупційні процеси в органах державної влади існували завжди, оскільки корупцією пронизані самі органи, які повинні боротися з її поширенням. Антикорупційна робота, яка поєднала в собі створення антикорупційного баласту з антикорупційних органів, таких як Національне антикорупційне бюро України (НАБУ), Національне агентство з питань запобігання корупції (НАЗК), Вищого антикорупційного суду, на жаль, не дала бажаного результату. Самі ж чиновники, які очолили ці відомства чи хоча б якимось

були до них причетними, так чи інакше були учасниками корупційних схем.

Зважаючи на це, в суспільстві виникла необхідність створити такий державний орган, який зміг би зібрати найкращих професіоналів, здатних боротися з проявами корупції, а не формально виконувати покладені на них обов'язки. Саме професійні здібності є тим критерієм, який має головну цінність в процесі призначення на державну посаду, оскільки від якості професіонала залежить ефективність виконання покладених на нього завдань. Натомість корумпованість державного апарату призводить до економічної стагнації, привласнення бюджетних коштів, а також зводить нанівець будь-яку перспективу розвитку держави.

Подолання корупції в органах публічної влади варто досліджувати за напрямками вдосконалення державної влади та органів місцевого самоврядування. Провідними засадами запобігання корупції в органах публічної влади є верховенство права. Принцип верховенства права спрямований на панування права у сфері владно-управлінських відносин, а також недопущення зловживань службовими та посадовими особами наданими їм повноваженнями.

Частина 2 статті 19 Конституції України [9] визначає, що органи державної влади та органи місцевого самоврядування зобов'язані діяти на підставі, в межах та в спосіб, визначений Конституцією. Вихід за межі наданих повноважень є корупційним проявом, а тому карається законом. Варто наголосити на тому, що дотримання законодавства для будь-якого державного службовця має бути пріоритетним завданням. Правові основи регулювання діяльності державних службовців у сфері антикорупційного законодавства визначено в низці нормативно-правових актів. Сюди варто віднести Закони України «Про запобігання корупції» [7], «Про очищення влади» [10], «Про Національне антикорупційне бюро України» [11]. Окремі норми регулювання цього процесу містять Кримінальний кодекс України [12] та Кодекс України про адміністративні правопорушення [13]. Важливим правовим актом, який визначає засади державної

антикорупційної політики, є Антикорупційна стратегія на 2021–2025 роки від 20.06.2022 № 2322-IX [14], яка була удосконалена відповідно до умов воєнного стану. Ця стратегія реалізується шляхом виконання державної антикорупційної програми, розробленої НАЗК та затвердженої Кабінетом Міністрів України. Варто відзначити, що ця стратегія має важливе значення для формування чіткого вектора в подальшій антикорупційній діяльності. Загалом, визначені нормативно-правові акти вміщують чимало вимог до службових і посадових осіб органів державної влади та місцевого самоврядування щодо запобігання та протидії корупції.

До правових механізмів боротьби з корупцією в органах державної влади належить обов'язок осіб, уповноважених на виконання функцій держави та місцевого самоврядування, подавати щорічні е-декларації, які відображають їхній майновий стан. За недостовірне декларування передбачена відповідальність. Після повномасштабного вторгнення росії на територію України з метою захисту конфіденційних даних е-декларування було призупинено. Після низки дискусій, доводів «за» і «проти» доцільності відновлення е-декларування – його було частково відновлено. Поштовхом до цього стала думка громадськості про те, що в Україні під час війни надходять значні фінансові потоки, які повинні контролюватися. Неправомірне збагачення у зв'язку з цим на всіх рівнях державної влади лише зростає. Саме система е-декларацій наразі є тим інструментом, який хоча б і не зовсім ефективно, однак все-таки може відслідкувати, хто із державних службовців зловживає своїми посадовими обов'язками, про що свідчать доходи, які містять ознаки неправомірного збагачення.

Неефективність е-декларування визначена також низькими темпами перевірки та фактичної відсутності відповідальності чиновників за надання недостовірних відомостей стосовно свого майнового стану. На думку більшої частини населення держави, декларант виставляє на публічний огляд лише те майно, яке фактично можна перевірити, тим самим виставляючи систему е-декларування як

формальність [15]. Зазвичай інформацію про неправомірну вигоду у фінансовому чи матеріальному еквіваленті представника органу державної влади не показують до того моменту, коли її не буде викрито.

Одним із дієвих правових антикорупційних механізмів є звітування високопосадовців державних органів перед суспільством щодо отримання того чи іншого виду збагачення. З метою цього в Україні не так давно було запроваджено правовий інституційний механізм – інститут викривачів. Ця структура по суті повинна стати ефективним засобом розслідування фактів вчинення корупційних дій чи пов'язаних із ними корупційних правопорушень. Завдяки цьому механізму планується пригальмувати поширення корупції в державних установах серед держслужбовців. На прикладі провідних європейських країн, де цей інститут діє вже тривалий час, в Україні він має стати гарантом формування свідомої громадянської позиції та нульової толерантності суспільства до вчинених корупційних дій. Наразі інститут викривачів діє лише формально, закріпившись у Законі України «Про внесення змін до Закону України «Про запобігання корупції» щодо викривачів корупції» [16].

Ще одним правовим механізмом запобігання корупції є посилення незалежності Спеціалізованої антикорупційної прокуратури (САП). Починаючи від 1 січня 2024 року набрав чинності Закон України «Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України та інших законодавчих актів України щодо посилення самостійності Спеціалізованої антикорупційної прокуратури» [17]. Цей закон виключає САП зі структури Офісу Генпрокурора і наділяє його самостійністю до дій як окремої юридичної особи публічного права. Разом із цим, надалі планується змінити порядок призначення заступників та прокурорів САП. Планується кожні 2 роки проводити аудит САП, і у випадку встановлення його неефективності чи неналежного виконання професійних обов'язків керівником це може стати підставою для його дострокового звільнення.

Варто відзначити, що боротьба в антикорупційному секторі триває. Попри повномасштабне вторгнення та жорстку й

агресивну політику росії щодо України, держава і надалі продовжує шлях демократичних реформ, зокрема й реформ у сфері права. Наразі Україна продовжує демонструвати високий рівень готовності у сфері реформування державного управління. Окрім цього, держава показує певні успіхи й у боротьбі з корупцією. Протягом останніх двох років вдалося досягти певного прогресу, зокрема й у створенні та консолідації комплексної антикорупційної інституційної бази та поступовому накопиченні досвіду встановлення корупційних порушень, розслідування корупційних злочинів та винесення справедливих рішень. В рамках посиленої боротьби з корупцією в органах державної влади прийнято нові законодавчі, стратегічні та інституційні нововведення. Окремо варто виділити національну антикорупційну стратегію, яка підсилюється комплексною державною програмою з її реалізації.

Подолання корупції є важливим завданням для будь-якого суспільства, оскільки воно значно підриває довіру громадян до владних структур, спричиняючи загрозу державному суверенітету, територіальній цілісності держави. Зусилля в сучасному суспільстві повинні спрямовуватися на посилення антикорупційного законодавства, вдосконалення механізму контролю та моніторингу за дотриманням законодавства, а також залучення громадськості до активної участі у процесах контролю за дотриманням антикорупційного законодавства.

Варто наголосити, що для забезпечення результативності та сталості антикорупційних зусиль Україна й надалі продовжує накопичувати позитивний досвід з розслідування корупційних правопорушень. Своєчасне та неухильне виконання Державної антикорупційної програми на 2023–2025 роки [18] сприятиме подальшому удосконаленню антикорупційного законодавства. Задля реалізації поставленої мети планується збільшити кількість професійних службовців НАБУ, прокурорів САП та суддів Вищого антикорупційного суду.

Наразі уряд продовжує здійснювати підсилюючі заходи у сфері антикорупційної політики. В антикорупційній сфері

призначено трьох керівників антикорупційних інституцій шляхом відкритого конкурсного відбору. Крім цього, успішне впровадження цифровізації сприятиме боротьбі з корупцією на всіх рівнях державної влади. Планується зменшити кількість державних службовців, натомість запровадити сучасну систему управління людськими ресурсами в органах державної влади – «Дія» для державних службовців. Цей застосунок здатний зменшити корупційні ризики в органах державної влади та допоможе спростити отримання основних державних послуг і сприятиме комунікації з суспільством [19].

Підсилення антикорупційного законодавства та оновлення антикорупційного механізму допоможе налагодити співпрацю всіх державних інституцій, які беруть активну участь у боротьбі з корупцією. Разом із цим, важливо провести аналіз і виокремити ті елементи в антикорупційній політиці, які дійсно виявилися ефективними в процесі подолання корупції.

В умовах повномасштабного вторгнення боротьба з корупцією має підсилюватися дієвими результатами. Антикорупційна стратегія України – це важлива складова, яка сприяє запобіганню корупції як в державі, так і сприяє інтеграції України з ЄС. Сьогодні боротьба з корупцією набуває ще більшої ваги, оскільки агресор може використовувати гібридні методи для втручання в діяльність державних органів та установ, і тим самим дестабілізувати ситуацію в країні. І хоча затверджена стратегія протидії корупції є важливим документом, варто забезпечити її реалізацію на практиці. Саме тому важливо й надалі продовжувати боротьбу з корупцією, розвивати та ефективно реалізовувати положення антикорупційної програми. Також потрібно налагодити дієвий механізм, який би вмщував санкції, які б застосовувалися до порушників, які своїми діями провокують надання неправомірної вигоди. Важливим елементом запобігання та мінімізації ризиків корупції в органах державної влади є також активна участь громадськості у такому процесі та створення належних умов для масштабного залучення суспільства до контролю за діяльністю державних службовців.

Висновок. Підсумовуючи, варто відзначити, що правове регулювання запобігання корупції в органах державної влади є невід’ємною складовою розвитку демократичної правової держави. Боротьба із цим негативним явищем повинна базуватися на системному підході, злагодженій роботі та правових інструментах. Крім цього, забезпечення прозорості та відкритості органів державної влади, вміння нести відповідальність за вчинення правопорушень допоможе наблизити українське суспільство до подолання корупції. Розв’язання цих та низки інших корупційних проблем не обмежується лише ухваленням антикорупційних законів та їх вдосконаленням. Наразі громадянське суспільство відіграє важливу роль у протидії корупції. Популяризація антикорупційних цінностей, формування обізнаності та мобілізація громадянського активізму є визначальним чинником боротьби з цим явищем. Окрім того, важливо активно залучати громадян до моніторингу діяльності державних установ та виявлення випадків корупції. Саме тому успішна боротьба з корупцією потребує спільних зусиль як держави, так і громадянського суспільства. Тільки колективна діяльність може забезпечити ефективність антикорупційних заходів та зміцнення довіри громадян до державних органів.

Список використаної літератури:

1. Головкін Б. М. Механізм запобігання корупції. *Український науково-теоретичний часопис*. 2018. Випуск № 4. С. 254–260.
2. Шило С. М. Особливості застосування законодавства щодо запобігання корупції в умовах воєнного стану. *Науковий вісник Ужгородського Національного університету. Серія «Право»*. 2022. Випуск 74: частина 2. С. 86–93.
3. Трепак В. М. Протидія корупції в Україні: теоретико-прикладні проблеми: монографія. Львів: ЛНУ імені Івана Франка, 2020. 444 с.
4. Мельник М. І. Хабарництво: загальна характеристика, проблеми кваліфікації, удосконалення законодавства. К.: Парлам. вид-во, 2000. 256 с.
5. Мовчан А. В. Актуальні проблеми протидії корупції в Україні. Вісник кримінального судочинства. *Вісник криміналь-*

- ного судочинства. 2017. Випуск № 1. С. 1160121.
6. Чорний В. І. Особливості механізмів попередження та протидії корупції в органах державної влади в Україні та шляхи їх удосконалення. *Право та державне управління*. 2020. Випуск 3. С. 136–140.
 7. Про запобігання корупції: Закон України від 14.10.2014 № 1700-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18#Text>
 8. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо відповідальності за корупційні правопорушення: Закон України від 07.04.2011 № 3207-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3207-17#Text>
 9. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>
 10. Про очищення влади: Закон України від 16.09.2014 № 1682-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1682-18#Text>
 11. Про Національне антикорупційне бюро України: Закон України від 14.10.2014 № 1698-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1698-18#Text>
 12. Кримінальний кодекс України від 05.04.2001 № 2341-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text>
 13. Кодекс України про адміністративні правопорушення (статті 1 – 212-24) від 07.12.1984 № 8073-X. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10#Text>
 14. Про засади державної антикорупційної політики на 2021–2025 роки: Закон України; Стратегія від 20.06.2022 № 2322-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2322-20#Text>
 15. Blerla Cela. Чи є е-декларування панацеєю від корупції. URL: <https://www.undp.org/uk/ukraine/blog/chy-ye-e-deklaruvannya-panatseyeyu-vid-koruptsiyi>
 16. Про внесення змін до Закону України «Про запобігання корупції» щодо викривачів корупції: Закон України від 17.10.2019 № 198-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/198-20#Text>
 17. Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України та інших законодавчих актів України щодо посилення самостійності Спеціалізованої антикорупційної прокуратури: Закон України від 08.12.2023 № 3509-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3509-20#Text>
 18. Про затвердження Державної антикорупційної програми на 2023–2025 роки: Постанова Кабінету Міністрів України; Програма, Заходи від 04.03.2023 № 220. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/220-2023-%D0%BF#Text>
 19. Денис Шмигаль: Працюємо над інституційними змінами, плануємо зміну формату Уряду. URL: <https://www.kmu.gov.ua/news/denys-shmyhal-pratsiuemo-nad-instytutsiinymy-zminamy-planuemo-zminu-formatu-uriadu>

Kliuchnyk A., Husenko A. Legal regulation of corruption prevention in public authorities

In Ukraine, corruption is an objective phenomenon that negatively affects the economic, political, social and legal spheres. Combating corruption involves regulating legal acts, updating or amending them. However, in this process, it is important to take into account the interests of society and its cooperation with public authorities, since the effectiveness of preventing corruption depends on public opinion. The purpose of the article is to study the legal regulation of prevention of corruption in public authorities in Ukraine. In order to prevent corruption in Ukraine, special state bodies have been established to detect corruption and to define effective mechanisms for its prevention. The author characterizes a number of legal acts establishing liability for corruption offenses. It is determined that in Ukraine, as in most countries of the world, the process of preventing corruption in public authorities is actively underway. It is stated that overcoming corruption is an important task for any society, since it significantly undermines the trust of citizens in governmental structures, posing a threat to state sovereignty and territorial integrity of the state. The author analyzes the legal regulation of prevention of corruption in public authorities. It is emphasized that strengthening anti-corruption legislation and updating the anti-corruption mechanism will help to establish cooperation between all state institutions actively involved in the fight against corruption. The role of institutional mechanisms for monitoring compliance with anti-corruption norms is revealed. It is noted that an important element of preventing and minimizing the risks of corruption in public authorities is also the active participation of the public in this process and the creation of appropriate conditions for large-scale

public involvement in monitoring the activities of public officials. The author concludes that legal regulation of prevention of corruption in public authorities is an integral part of the development of a democratic state governed by the rule of law. The fight against corruption in public authorities should be based on a systematic approach, coordinated work and legal instruments.

Key words: *corruption, public authorities, corruption offenses, liability.*